Bir Kayıkta Üç Kaçık - 7

Kabus

Şu, biz teknedeyken muhtemel yağmur konusu galiba kafama iyice takılmış ve bilinçaltıma işlemiş.

Öyle olmasa o gece rüyamda işi ne?

Üçümüz bir sandal ile denize çıkmışız. Üçümüz derken, her nedense Ahi yok; Cemal, ben ve Soylubey. Öyle ahım şahım bir şey sanmayın. Mahmut beyin teknesi gibi kapalı bir bölümü bile yok. İçten takma motorlu bir balıkçı sandalı.

Şu işin başından beri Ahi'ye Mahmut beyin teknesinin nasıl bir şey olduğunu söylememiş, sırası geldiğinde o konuyu pas geçmiştim. Biliyordum ki bunu öğrenirse hemen vazgeçer ve bizim tatil de suya düşer. Ancak son dakikada görürse, önceleri mırın kırın eder ama iş işten geçmiş olur; mecburen kabullenir.

Rüyadaki çok daha basit göre, herhalde buna binmeyi zinhar kabul etmemiş ki yok.

Nereden çıkmışız, nereye gidiyoruz, onu bilmiyorum. Ancak tam denizin ortasında birdenbire kara kara bulutlar beliriyor. Derken bir şimşek çakıyor çatırrr diye, bulutların arasında şerarelerden oluşan muhteşem bir ağacın dallarını örerek. Hemen ardından bombardıman gibi bir gümbür patır, kulakları sağır edercesine gökgürültüsü.

Şıp!

Burnumun üstünde kocaman bir damla. Hem öyle böyle değil, sanki birkaçı birleşmiş gibi. Havada kuş falan olsa, biri etti diyeceğim.

Daha bunun nereden geldiğini anlamaya fırsat kalmadan şıp, şıp şıp; birkaç tane daha.

Yahu, sadece beni mi buluyor bu damlalar?

Cemal kafasını kaldırmış, göğe bakıyor.

Soylubey de bunlardan birkaç tane yemiş olsa gerek ki birdenbire sinirleniyor. Sandalın başüstünde ayağa dikilmiş, düşen damlaları avlamaya çalışıyor. Bir yandan da havlıyor, belli ki korkmuş.

Cemal'e «Yağmur yağacak galiba.» diyeceğim; diyemiyorum. Aniden öyle bir sağanak boşalıyor ki…

Bir yandan da deli gibi bir rüzgar başlamaz mı?

Az önce minik çalkantılar içinde patapata gitmekte olan sandal, şimdi dalgaların aniden büyümesiyle birlikte bir inip bir çıkıyor.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Var aslında. Kendimizi bir an önce kıyıya atmaya bakmalıyız.

Bir yandan yağmur olanca gücüyle artıyor, diğer yandan rüzgar şiddetini artırıyor. İkiniz birden gelmesenize…

Cemal şaşkın... Kıçta dümene sarılmış; elinden kaçırmamaya çalışıyor.

«Cemaaal… Kıyıya, kıyıya.» diye sesleniyorum.

«Zaten öyle edeyruz da!… Açığa çekecek değiluz ya.»

Öyle diyor demesine de, kıyı ta bilmem nerede.

Hava öyle kararmış ki, aslında gün ortası olmasına rağmen sanki akşamın geç saati gibi.

Yağmur ve sert rüzgarın yanı sıra, şimşeklerin ve yıldırımların da ardı arkası kesilmeyecek gibi...

Sandal bir yukarı bir aşağı… Bir sağa bir sola. Bir hem yukarı sağa, bir hem aşağı sola. Bana göre ileri gittiğimiz yok.

İçim dışıma çıkmış durumda. "Ahi olaydı da burada göreydim şimdi onu ben, deniz tutuyor muymuş tutmuyor muymuş?" diye düşünüyorum. Hiç utanmadan midemde her ne varsa hepsini denize boşaltıyorum.

Cemal'e maşallah doğrusu... Hiç etkilenmiyor. Fakat görebildiğim kadarıyla yüzü hayli endişeli.

Soylubey ise damlalarla başa çıkamayacağını anlayınca önce pısırık pısırık kendisini başaltına atıyor ama orası en çok yalpalanan yer olduğu için rahatsız oluyor ki bu kez jet gibi yanımdan geçip Cemal'in ayaklarının altına sığınıyor.

Arkama bakıyorum. Kıyı hâlâ orada, olduğu yerde görünüyor, hâlâ aynı uzaklıkta.

Perişan olmuşum ama bağırıyorum.

«Cemaaal… Biraz daha gaz ver şuna be yahu.»

«Hepsi bu ula işte, dahası yok.»

Ayaklarımın ıslandığını fark ediyorum. Zaten çoktan donumuza kadar sırılsıklam olmuşuz. Sanki altıma kaçırmış gibiyim; artık ıslanmaya aldıracak halim kalmamış ama ayaklarımı ıslatan su başka. Bir elimle sıkıca küpeşteye sarılırken, diğer elimi aşağıya doğru uzatıp yokluyorum. Elimi ağzıma götürünce panikliyorum.

Sandalın içi tuzlu su dolu, deniz suyu.

«Cemaaal... Su alıyoruz.»

«Biliyorum da!… Sen yeni mi fark ettun?»

«Batacağız.»

«Olmaz bir şey.»

Adama bak ya!... Hiç aldırmıyor bu işe.

Zaten bir felaket geldi mi bir diğeri onu izler.

Motorun patapatı, pat-a-pat diye yavaşlıyor, yavaşlıyor, daha da yavaşlıyor, sonunda da "pufff" diye bir ses ile kesiliveriyor.

«Cemaaal... Motor istop etti.»

«Haçan şimdi zokayı yeduk.» diyor Cemal.

«Çalıştıramaz mısın?»

«Bakacağız. Gel şuraya. Şu dümene sarkıl, tut sıkıca.»

Yıkıla yıkıla Cemal'den dümeni devralıyorum. Onun yanına giderken nasıl oluyor da denize düşmediğime de hayret ediyorum.

Vay anasını!

Bu adam nasıl beceriyor bunu düz tutmayı be?... Hiç de kolay iş değil; gerçekten maharet, güç ister. Üstelik öyle oynak ki.

Cemal motorun kapağını kaldırıyor.

«Çok açma, ıslanmasın. Sonra hiç çalıştıramayız.»

Bu bilgiç tavır da nereden çıktı şimdi? Ahi dese neyse...

O anda Cemal'in bana ters bir bakış attığını görmüyorsam da, hissediyorum. Biliyorum ki kızmıştır. Nitekim öyle...

«Motoru bilen sen misun ben miyum da?... İstersen sen gel bak, kapağini açmadan.»

Haklı! Islanırsa ıslanacak.

«Tamam, tamam, sustum. Şunu bir an önce çalıştır da kıyıya varalım Allahın izniyle.»

«Ne o?... Sen Allahın adini almazdın pek ağzına. Kuyruğun sıkıştı şimdi galiba!»

Cemal kuyruk deyince Soylubey'i hatırlayıveriyorum. Dümeni elden kaçırmamaya gayret ederek eğilip bakıyorum ne yapıyor diye.

Ne yapacak? Kıç altında tir tir titriyor zavallıcık. Islandığından ve üşüdüğünden mi, yoksa yüreğine korku bastığından mı, yoksa her ikisi birden mi bilinmez.

Cemal motorun kapağını güm diye bırakıp kapatıyor.

«Ne diyordun sen az önce?»

«Ne diyordum?»

«Dikkat et, motor ıslanmasun.»

«Ha, evet!»

«Sana bir müjdem var.»

«Yaptın mı? Çalışacak mı?»

«Ne yapmasu, ne çalışmasu da? Motor su içinde.»

Bende paniklerin paniği: «Ne yapacağız o zaman?»

«Kürek çekeceğuz.»

«Nereye?»

«Kıyıya diyordun ya hani az önce! Fikir değiştirduysan, açığa çekelum.»

Esprinin de sırasıydı şimdi sanki.

«Peki, o zaman sen çek ben de dümeni tutayım.»

«Yok... Birlikte çekeceğuz. Birini sen, birini ben.»

«Peki dümen?»

«Bırak onu artık. Bir işe yaramaz.»

Bırakmamı söyledi ya. Bırakınca da deli gibi bir oraya bir öteki yana savrulmaya başlıyor dümenin kolu.

Cemal kıça tırmanıp, maharetli bir hareketle dümenin önce kolunu sonra eğilip tamamını çıkarıveriyor yerinden.

Sonra yine becerikli bir tarzda yerde duran kürekleri suyun içinden çıkarıp, geçiriyor ıskarmozlara.

Ben olduğum yerde duramıyorum. Cemal'in ise tüm bu işleri o çalkantı içinde nasıl becerebildiği, nasıl olup da tepetaklak aşağı yuvarlanmadığı anlaşılamaz bir olay.

Bu Karadenizlilerin genetik bir denizciliği mi var ne?

Yan yana oturuyoruz motorun gerisinde. Asılıyoruz küreklere.

Şimdi kara arkamızda kaldı. Göremiyorum; yaklaşıyor muyuz, yoksa olduğumuz yerde çakılıp kalmış mıyız?

Daha beteri de var. Açığa sürüklenmekte de olabiliriz.

Offf!... Amma da ağırmış bu kürek de ya! Kaçırıyorum ister istemez arada bir. Kürek sıyırtıp geçiyor dalgaların üzerinden. Fakat Cemal hiç kaçırmadığı için ben bir eksik çekince dönüveriyor sandalın burnu. Haydiii!... İş çıkıyor o zaman Cemal'e; bir de ters kürek atmak zorunda kalıyor düzeltmek için.

Her küreği sıyırttığımda İşte şimdi "Ne yapeysun da!" diye kızıp bağıracak bana diyorum ama hayır!... Sadece daha iyi daldırmam için uyarıyor beni Cemal.

Soylubey bir ara hışımla kıçı terk edip başa gidiyor her nedense.

Kollarım, omuzlarım, belim, sırtım isyan ediyor bana. "Bırak şu küreği elinden. Öldürecek misin bizi be?" diye haykırıyorlar sanki. Avuçlarım cıvık cıvık. Ara sıra kayıp gidiyor elimden kürek.

Bir ara bırakıveriyorum. Dalga küreği yakalayıp tam göğsümün üzerine çarpıyor olanca şiddetiyle.

«Bırakmasana ula!» diye sesleniyor Cemal.

Akla karayı seçiyorum yeniden yakalayıp da düzelterek hâkim olana dek. Hani Cemal "Bırak ula, bırak. İkisini de ben çekerim." dese o kadar sevineceğim ki.

Aksine!

Cemal kendisi bırakıyor küreği ve ikisini birden benim elime tutuşturup kıça doğru gidiyor.

Neden böyle yaptı ki şimdi?

Bir bildiği varmış meğer. Oradan bir küçük kova getiriyor. Kürekleri alıyor; bana suyu boşaltmamı söylüyor.

O ana kadar farkına varamamış olduğum durum şu: Sandalın içi neredeyse silme su dolu. Soylubey demek bu nedenle tüydü.

Dediydim ya! Batıyoruz işte. Cemal de anladı bunu.

Deli gibi boşaltmaya başlıyorum sandalın içindeki suyu. Bu iş kürek çekmekten de zor çünkü telaşlıyım.

Sırtımda cıvık cıvık bir başka madde.

«Bu yağmur suyu değil.» diye bağırınca uyandım.

Vay anasını!

Ne biçim terlemişim. Yatağı bile sırılsıklam etmişim.

Ya aşağısı?

Yok, külotum kuru. Henüz kaçırmamışım ama çişim neredeyse patladı patlayacak.